

забравямъ и до днесъ за неговитѣ духовити и смѣшни остроти, и нѣкои съвсѣмъ своеродни постѣпки. Като узна народносттата ми, той взе да я оплаква искрено за постигналитѣ я злощастия, да хули турцитѣ безпощадно и да осжда гнѣвливо цивилизувана Европа, включително и обожавания инакъ отъ него Бизмаркъ за дѣто търпѣли още таквизъ варвари въ своя континентъ. Но той хранѣше надежда, че ще доживѣе да чуе отъ далечъ поне изгонването имъ изъ тоя континентъ. Изобщо той бѣше непримиримъ врагъ на турцитѣ, при всичко че нѣмалъ случай да ги познае отъ близу. Симпатиитѣ му къмъ Гърция, по водитѣ на която се възхмее, бѣха голѣми, но бѣше го много ядъ на гърцитѣ, че тѣ отъ междусобни разногласия и неразбории не могли да се заловятъ да работятъ сериозно за освобождението и на неосвободенитѣ още части отъ гръцкия народъ.

При тия едни сериозни, други шеговити приказки както съ това старче, така и съ други още нѣкои пасажири, параходътъ порѣше монотонно и непрѣкъснато гладкото море и ни възѣше бързешкомъ къмъ западъ покрай разнообразно просѣчениитѣ южни брѣгове на Гърция. Но при-вечеръ тихиятъ до сега вѣтрецъ взе полека-лека да се усилва, а слѣдъ малко той се обърна май въ буйничѣкъ вѣтръ, та и параходътъ захвана чувствително да се клатулка съ прѣвиване ту къмъ едната, ту къмъ другата страна. Капитанинтъ, опитенъ и учтивъ далматинецъ, съ когото бѣхъ се запозналъ, дойде да ни види и да ни прѣдупрѣди, че тукъ ще има едно малко морско хорó, но не трѣбало да се безпокоимъ, защото това било тукъ обикновена работа. „Приближаваме, ни каза, до Малайския носъ, за да закривимъ и се впуснемъ къмъ сѣверъ въ Ионическото море, а тукъ всѣкога почти вѣтроветѣ се кръстосватъ единъ съ другъ, и морето бива